

Sygn. akt VI GC 1635/17 upr/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 sierpnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: sekretarz sądowy Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 28 sierpnia 2018 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

(...) Sp. z o.o. w W.

przeciwko:

(...) Sp. z o.o. w T.

przy udziale nadzorcy sądowego A. L.

o zapłatę

1) zasądza od pozwanego (...) Sp. z o.o. w T. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w W. kwotę 3 182,90 zł (trzy tysiące sto osiemdziesiąt dwa złote dziewięćdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot:

- 2 928,00 zł (dwa tysiące dziewięćset dwadzieścia osiem złotych) od dnia 8 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty;
- 132,91 zł (sto trzydzieści dwa złote dziewięćdziesiąt jeden groszy) od dnia 23 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty;
- 121,99 zł (sto dwadzieścia jeden złotych dziewięćdziesiąt dziewięć groszy) od dnia 4 maja 2017 roku do dnia zapłaty;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 017,00 zł (jeden tysiąc siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 1635/17/3

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11 lipca 2017 r. (data stempla pocztowego) powód (...) sp. z o.o. w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) sp. z o.o. w T. kwoty 3 182,90 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od poszczególnych kwot częściowych do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że sprzedał pozwanemu towar na kwotę 3 182,90 zł, za który pozwany nie zapłacił. Sprzedaż została udokumentowana fakturami VAT wystawionymi przez powoda oraz dokumentem wydania

towaru WZ. Powód pismami z dnia 27 kwietnia 2017 r. oraz 17 maja 2017 r. wezwał pozwanego do zapłaty jednak wezwania te nie odniosły zamierzonego rezultatu.

W dniu 17 sierpnia 2017 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Tychach Wydziale VI Gospodarczym wydał w sprawie o sygn. akt VI GNC 1637/17 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W sprzeciwie od wydanego w sprawie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu.

Pozwany zarzucił, że faktura VAT nr (...) (...) opiewająca na kwotę 2 928 zł została wystawiona za zamówienie nr ZZ-37/17/03/ (...), którego przedmiotem był towar w postaci 42 sztuk (...)_ (...) D. C. 776 Instant F. W. B. (...) ml, a kwota należna z tytułu tego zamówienia wynosiła 2 623,29 zł. Ponadto na przedmiotowej fakturze VAT figurują jeszcze inne pozycje, które nie były objęte zamówieniem. Ponadto pozwany wskazał, że załączone do pozwu faktury nie zostały podpisane przez osobę upoważnioną do jej wystawienia jak również nie zawierają podpisu osoby upoważnionej do obioru.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony pozostawały w stałych kontaktach handlowych. Pozwany składał za pośrednictwem poczty elektronicznej zamówienia na towar. Pozwany zamówił u powoda towar w postaci szczeliwa silikonowego (DC 776 I. W. B.) oraz cleanera przeznaczonego do czyszczenia powierzchni przed klejeniem (D. R. U. cleaner). W związku z realizacją zamówień powód wystawił pozwanemu faktury VAT:

- nr (...) (...) z dnia 8 marca 2017 r. na kwotę 2 928 zł z terminem płatności wynoszącym 30 dni;
- nr (...) (...) z dnia 23 marca 2017 r. na kwotę 132,91 zł z terminem płatności wynoszącym 30 dni;
- nr (...) z dnia 3 kwietnia 2017 r. na kwotę 121,99 zł z terminem płatności wynoszącym 30 dni.

Dowód: wiadomości e-mail z dnia 2 i 6 marca 2017 r. (k. 21-22), zamówienie nr (...) (...) (k. 23), faktura VAT nr (...) (k. 24-25), zamówienie nr (...) / (...) (k. 28), faktura VAT nr (...) (k. 29-30), zamówienie nr (...) (...) (k. 33), faktura VAT nr (...) (k. 34-35).

Rozbieżności dotyczące przedmiotu zamówienia na fakturze VAT (...) wynikają z tego, że towar ten w postaci D. W. B. figuruje na przedmiotowej fakturze VAT w mniejszym pojemniku. Cena cennikowa tego towaru to 8,85 euro za sztukę a pozwany otrzymał rabat w wysokości 25% Cena została przeliczona na złotówki po kursie z dnia wystawienia faktury.

Dowód: wiadomość e-mail z dnia 6 marca 2017 r. (k. 22), faktura VAT nr (...) (k. 24-25), zeznania świadka R. K. (k. 85-86).

Towar wydawany był na podstawie faktury VAT i dokumentu wydania zewnętrznego. Potwierdzenie dokonane na dokumencie WZ świadczyło o odbiorze towaru. Pozwany towar objęty w/w fakturami VAT odebrał.

Dowód: dokument WZ nr WZ- (...) (k. 26), list przewozowy (k. 27), list przewozowy wraz z dowodem doręczenia (k. 31-32), list przewozowy wraz z dowodem doręczenia. (k. 36-39).

Powód pismami z dnia 27 kwietnia 2017 r. oraz 17 maja 2017 r. wezwał pozwanego do zapłaty. Wezwania te nie odniosły zamierzonego rezultatu. Powołano likwidatora pozwanego (...) sp. z o.o. w T. T. J., który oświadczył, że ww. faktury VAT zostały przez pozwaną spółkę zaksięgowane.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 27 kwietnia 2017 r. (k. 40), wezwanie do zapłaty z dnia 17 maja 2017 r. (k. 401-42), uchwała nr 3/09/2017 w sprawie powołania likwidatora pozwanej spółki (k. 68), oświadczenie likwidatora T. J. (k. 99).

Powyższe ustalenia poczynione zostały w oparciu o powołane dowody z dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne w całości. Należy podkreślić, że powołana dokumentacja przedstawiała spójny obraz przebiegu wydarzeń, który był prawdopodobny w świetle zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Żadna ze stron nie zakwestionowała ich treści ani autentyczności.

Sąd uwzględnił również zeznania świadka R. K.. W ocenie Sądu zeznaniom ww. świadka należało dać wiarę, jako że w sposób spójny przedstawiały one okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, które znalazły swój wyraz w wyżej ustalonym stanie faktycznym.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powód wywodził swoje roszczenie z umów sprzedaży szczeliwa silikonowego oraz cleanera przeznaczonego do czyszczenia powierzchni przed klejeniem. Pozwany natomiast wniósł o oddalenie powództwa w całości wskazując, że roszczenie nie zostało wykazane bowiem powódka przedłożyła jedynie niepodpisane faktury VAT.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z art. 232 k.p.c. strona jako dysponent toczącego się postępowania ostatecznie ponosi odpowiedzialność za jego wynik (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 marca 1997 r., II CKN 70/96, OSNC 1997, nr 8, poz. 113, w wyroku z dnia 15 grudnia 1998 r., I CKN 944/97, Prok. i Pr. – wkł. 1999, nr 11-12, poz. 38, w wyroku z dnia 7 lipca 1999 r., II CKN 417/98, Prok. i Pr.- wkł., 1999, nr 11-12, poz. 35). Zgodnie z przywołanym artykułem strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Podzielając poglądy wyrażone przez Sąd Najwyższy w cyt. orzeczeniach przyjąć należy, że działalność stron jest jednoznacznie ukierunkowana, albowiem obowiązane są przedstawiać tylko te fakty, z których wywodzą korzystne dla siebie skutki prawne. To sformułowanie nawiązuje wprost do treści art. 6 k.c. Jak wskazuje się w orzecznictwie ciężar dowodu w rozumieniu art. 6 k.c. polega z jednej strony na obciążeniu strony procesowi obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku, lub jego nieskuteczności. (por. wyrok SN z dnia 7 listopada 2007r., II CSK 293/07). Sąd powinien przyjąć za prawdziwe fakty udowodnione przez stronę obciążoną dowodem i pominąć te, których nie wykazała w sposób przekonujący. Oczywiście było zatem, że to na powódzie spoczywał ciężar udowodnienia okoliczności przemawiających za istnieniem oraz wysokością zgłoszonego roszczenia, któremu to obowiązkowi powód sprostał, przedkładając faktury VAT dokumentujące wykonanie zobowiązania. Nie pozostało także obojętne dla rozstrzygnięcia, że w toku postępowania strona pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów zmierzających do skutecznego zakwestionowania roszczenia dochodzonego pozwem, zarówno co do jego podstawy jak i wysokości. W konsekwencji Sąd przyjął, że pozwany nie podjął skutecznych działań zmierzających do wyjaśnienia jego ewentualnych wątpliwości, nie naprowadził wniosków dowodowych mogących potwierdzić zasadność zaprezentowanego stanowiska. Sąd zwraca jednocześnie uwagę na pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy, zgodnie z którym samo twierdzenie strony pozwanej nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczącej istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą zgodnie z treścią art. 232 k.p.c. i art.6 k.c. (por. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 listopada 2001 r., I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44).

W świetle powyższych poczynionych ustaleń faktycznych zauważyć trzeba, że nie ulega wątpliwości, iż powód do pozwu nie załączył sporządzonej pomiędzy stronami na piśmie umowy sprzedaży ani podpisanych przez pozwanego dowodów wydania wszystkich towarów. Sama faktura VAT nie stanowi co do zasady bezpośredniego dowodu zawarcia umowy. Pismo to jest bowiem dokumentem prywatnym i stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w tym dokumencie (art. 245 k.p.c.). Jednakże w określonych stanach faktycznych faktura nabiera zgola innego znaczenia. Przytoczyć w tym zakresie należy w pierwszej kolejności stanowisko judykatury, iż fakturze VAT można przypisać szersze znaczenie na gruncie prawa cywilnego, niż tylko uznanie jej za dokument księgowy. Sąd Najwyższy wskazał m.in., że przez wystawienie faktury VAT, zawierającej wszystkie niezbędne dane dla jej identyfikacji, może nastąpić stwierdzenie istnienia wierzytelności. Znaczenie faktury jako dokumentu rozliczeniowego na gruncie prawa podatkowego (określającego jakie dane konieczne z punktu widzenia

jego celów powinna zawierać) nie wyłącza możliwości przypisania jej wystawieniu i doręczeniu skutków wynikających z prawa cywilnego (tak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 19 maja 1992 r., III CZP 56/92, OSNC 1992, nr 12, poz. 219). Zauważyć trzeba też, że obecnie obowiązujące przepisy nie przewidują wymogu złożenia przez sprzedawcę i kupującego podpisów na fakturze VAT, czyniąc te podpisy jedynie fakultatywnymi (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 1 marca 2007 r., I ACa 1096/2006).

Nie ma znaczenia dla sprawy to, że na fakturze nr (...) przekazanej przez powoda znajduje się towar w ilości nieodpowiadającej zamówieniu. Jak bowiem zeznał świadek R. K. – rozbieżności te wynikają z wielkości pojemnika, w którym został on umiejscowiony. Jednocześnie z oświadczenia likwidatora pozwanej spółki wynika, że faktura ta została przez stronę pozwaną zaksięgowana, co należy interpretować jako potwierdzenie obowiązywania umowy także w tym zakresie.

Zauważyć przy tym trzeba, że nie tylko z faktur VAT, ale i pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie tj. potwierdzeń zamówień, dokumentu WZ oraz listów przewozowych wraz z potwierdzeniami odbioru wynika jasny i logiczny przebieg współpracy pomiędzy stronami. Pozwany nie wykazał żadnej okoliczności mogącej podważyć zasadność dochodzonego roszczenia. W ocenie Sądu argumentacja strony pozwanej, że towar zakupiony nie zgadza się z figurującym na fakturze VAT oraz, że faktury te nie zostały podpisane, jest niczym innym jak przyjętą na poczet tego procesu linią obrony. Pozwany nie wykazał, aby realizował swoje uprawnienia z tytułu niewykonania umowy lub odstąpił od umowy, co ewentualnie uprawniałoby go do powstrzymania się z płatnością, pozwany na takie się nawet nie powoływał.

Mając na uwadze powyższe należało przyjąć, iż strony zawierały każdorazowo umowę sprzedaży konkretnego towaru przez czynności konkludentne. Przy czym zamówienia towaru dokonywane było drogą elektroniczną za pośrednictwem poczty e-mail.

Przez umowę sprzedaży (art. 535 k.c.). sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu ją, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Pozwany nie kwestionował, że objętego fakturami, załączonymi do akt sprawy, towaru nie otrzymał, a więc stosownie do art. 535 k.c. powinien zapłacić za sprzedany przez powoda towar w terminach wskazanych w fakturach. Powód przed wytoczeniem sporu wzywał pozwanego do zapłaty jednakże pozwany nie zapłacił za towar objęty fakturami, nie przeczył również, że towar otrzymał.

W tym stanie rzeczy skoro powód wykazał, że dostarczył pozwanemu towar wynikający z faktur objętych sporem, Sąd mając na uwadze cyt. art. 535 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę, o czym orzekł w punkcie 1 sentencji wyroku.

Odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych zasądzono na podstawie art. 7 ust 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. 2013 poz. 403 z późn. zm.).

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 2 sentencji wyroku na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. zgodnie, z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania strony powodowej złożyły się kwoty: 100 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 900 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z §2 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 roku, poz. 1804), co daje łącznie 1017 zł.

SSR Jolanta Brzęk